

РЕШЕНИЕ

№ 254

София, 20 октомври 2015 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВЕН КАСАЦИОНЕН СЪД на Република България, трето наказателно отделение, в открито съдебно заседание на осемнадесети юни две хиляди и петнадесета година, в състав :

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЦВЕТИНКА ПАШКУНОВА
ЧЛЕНОВЕ: ДАНИЕЛА АТАНАСОВА
МАЯ ЦОНЕВА

при секретаря Иванка Илиева
и в присъствието на прокурора Искра Чобанова
като изслуша докладваното от съдия Даниела Атанасова наказателно дело № 515/2015 г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Касационното производство е образувано по протест на Софийска апелативна прокуратура, срещу въззивно решение № 2 от 25.02.2015г. на Софийски апелативен съд, постановено по внохд №032/14г.

В протеста се релевират касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и 2 от НПК, а именно допуснати съществени процесуални нарушения и нарушения на материалния закон.

В съдебното заседание пред касационната инстанция, представителят на В. поддържа протеста със същите оплаквания. Твърди, че въззивният съд изцяло се е солидаризирал с неправилната оценката на доказателствата, дадена от първия съд и е направил фактическите си изводи при пълно несъобразяване с групата на обвинителните доказателства. Счита, че отношенията между свидетеля Ф. и подс.Ц. имат значение относно мотивацията на последния да разпреди изплащане на инкриминираните суми. Също така посочва, че е надценено становището на дисциплинарната комисия, чието решение има само препоръчителен характер. Пзовава се на налично противоречие между фактическите и правните основания, визирани в процесните заповеди, сочещи на заобикаляне на закона. Твърди, че възстановяването на Т. на заеманата длъжност, имайки качеството на обвиняем, е неправомерно, защото е налице несъвместимост между това му качество и на държавен служител в системата на МВР. Според представителят на прокуратурата на основният въпрос, а именно дали е нарушена разпоредбата на чл.179, ал.1, т.3 от ЗМВР, съдът е дал неправилен отговор, като правните му изводи са резултат от невярно тълкуване на тази норма. Моли за уважаване на протеста и връщане на делото за ново разглеждане.

В хода на пренията адвокат М., защитник на подсъдимия Ц. Ц., оспорва протеста и моли да бъде оставен без уважение. Счита, че тезата на прокуратурата, изложена в протеста е изначално погрешна. Твърди, че доверителят му е действал в рамките на закона, като е изпълнил задълженията си и независимо от становището на дисциплинарната комисия е наложил на Т. наказание "порицание". Също така, защитата твърди, че не са налице визиранията от прокуратурата нарушения на Закона за класифицираната информация относно отнемането допуска на Т. и съответно отстраняването му от длъжност. Позовава се на липсата на логика в инкриминирането на едни и същи нарушения при издаването на двете заповеди, при наличието на различна фактическа обстановка. Намира за некоректно позоваването в протеста на съдебна практика на ВАС, тъй като цитираните решения са постановени при фактическа обстановка, която е различна от тази по настоящият казус. Моли съда да приеме, че не са налице допуснати съществени процесуални нарушения, тъй като въззивният съд е изпълнил задълженията си, визирани в НПК, поради което пледира за оставяне без уважение на протеста и потвърждаване на въззивното решение.

Подсъдимият Ц. Ц., редовно призван за съдебното заседание пред касационната инстанция, не се явява.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите на страните и в пределите на правомощията си по чл.347, ал.1 от НПК, намери следното:

С присъда № 3 от 26.05.2014г., постановена по нохд № С-49/14г. по описа на СГС, НО, 32 състав, подсъдимият Ц. Г. Ц. е бил признат за невиновен в това, че през периода от 23.12.2011г. до 29.02.2012г. в [населено място], при условията на продължавано престъпление на два пъти, в качеството си на длъжностно лице-Министър на вътрешните работи на Република България, да е присвоил чужди движими вещи –пари в размер на 50 569,28лева, представляващи бюджетни средства на МВР, връчени му в това му качеството и поверени му да ги управлява, като присвоените средства са в големи размери и за улесняване на деянието е извършено престъпление по чл.282, ал.2, пр.1, и пр.2, вр. ал.1, вр. чл.26, ал.1 от НК, изразяващо се в това, че на 23.12.2011г. и на 29.02.2012г. в [населено място], в качеството си на длъжностно лице, което заема отговорно служебно положение-Министър на вътрешните работи на република България, нарушил служебните си задължения, визирани в чл.21, т.6, от ЗМВР/отм./, чл.21, т.7 от ЗМВР/отм./, издавайки Заповед № К-13841/23.12.2011г. и Заповед № К-2309 от 29.02.2012г. в нарушение на разпоредбите на чл.179, ал.1, т.3 от ЗМВР/отм./, чл.234, ал.1, т.4 от ЗМВР/отм./, чл.245, ал.1, т.7, б."е" от ЗМВР/отм./ и чл.59, ал.6 от ЗЗКИ, с цел да набави за друго - О. Т. облага, изразяваща се в изплащане на възнаграждения за времето на отстраняването му от длъжност и обезщетения по ЗМВР в общ размер на 50 569,28лева, и от деянието да са настъпили значителни вредни последици за МВР в същия размер, за което престъпление по закон не се предвижда по-тежко наказание, поради което и на основание чл.304 от НПК го е оправдал по повдигнатото му обвинение за престъпление по чл.202, ал.2, т.1, вр. ал.1, т.1, вр. чл.201, вр. чл.282, ал.2, пр.1 и 2, вр. ал.1, вр. чл.26, ал.1 от НК.

Отхвърлен е изцяло предявеният от МВР граждански иск в размер на 50 569,28лева, представляващ обезщетение за претърпени имуществени вреди.

С въззивно решение № 2 от 25.02.2015г., постановено по внохд № 032/14г., Софийски апелативен съд, Наказателно отделение, 6 състав е потвърдил изцяло атакуваната пред него първоинстанционна присъда.

К. протест на С. е допустим, но неоснователен.

Независимо, че в протеста липсва диференцираност и последователност на аргументацията, подкрепяща релевираните две касационни основания, проследявайки негово изложение могат да бъдат систематизирани доводи, относими към твърденията за допуснати съществени процесуални нарушения, довели до неправилно приложение на материалния закон.

На първо място следва да бъдат обсъдени оплакванията за допуснати процесуални нарушения, свързани с невярна оценка на доказателствата, непълнота на доказателствената съвкупност, нарушение на чл.14 от НПК, налични противоречия в обвинителния акт.

Решаващите съдилища са изпълнили задълженията си по чл.107 от НПК относно събирането и проверката на доказателствата. Въззивният съд не може да бъде упрекат в липсата на аналитична дейност, касателно доказателствената съвкупност. Той е възприел изцяло фактическата обстановка, установена от първия съд, като е достигнал до извод за дадена вярна оценка на доказателствата, поради което е счел, че не е необходимо да преповтаря доказателствения анализ. Тези изводи на апелативния съд не сочат на допуснато процесуално нарушение, тъй като принципно той не е бил длъжен да обсъжда подробно всичко онова, което е задължително за мотивите на първоинстанционната присъда, след като не е достигнал до различни фактически изводи въз основа на доказателствата по делото. Това не е необходимо, когато мотивите към присъдата са аналитични и убедителни, и това позволява на страните и на контролните инстанции да проследят начина, по който е формирано вътрешното убеждение на съда/Решение № 181 по н.д. № 486/12г., ВКС, I н.о./Независимо от горните изводи, въззивният съд е дал отговор на всички възражения на прокуратурата, относно дейността на първата инстанция по оценка на доказателствата, които по естеството си съдържат и неговата собствена интерпретация на доказателствената съвкупност. В тази си дейност апелативната инстанция не е допуснала нарушение на чл.13 от НПК, тъй като обективно, всестранно и в необходимата пълнота е изпълнила задълженията си във връзка с оценката на доказателствената съвкупност. Прецизно е очертала обстоятелствата, които подлежат на доказване, като подробно е посочила съдържащите се в обвинителния акт факти, касаещи отношенията на подсъдимия Ц. със св.Ф., както и дейността на последния през инкриминирания период, които са правно релевантни към инкриминираното обвинение. В тази връзка правилно въззивната инстанция е приела за недопустимо едва в пледоариите, прокурорът да навежда факти, които да обосновават други неинкриминирани на подсъдимия нарушения на служебните му задължения. След като е очертал рамката на фактическото обвинение/предвид множеството описани в обвинителния акт факти, неотнормирани към предмета на доказване/, съдът противно на твърденията в протеста е анализирал доказателствата и в частност гласните такива. Настоящият състав напълно възприема за правилни изводите на въззивния съд, че решаващи за установяване на релевантната фактология са писмените доказателствени материали, а не устните такива, които обаче не са пренебрегнати при формиране вътрешното убеждение на решаващата инстанция. Апелативният съд е приел, че различното виждане на съда и прокуратурата не е относно фактите, а в тяхната правна оценка. Безспорни за всички са обстоятелствата, свързани с образуването срещу О. Т. досъдебно производство и вземането на мярка за неотклонение „задържане под стража“; обстоятелствата по повод на образувано срещу Т. дисциплинарно производство; действията по проверка от страна на дисциплинарната комисия и крайното ѝ предложение до министъра; действията на подс.Ц. след приключване работата на дисциплинарната комисия; издадените две заповеди във връзка с които се поддържа нарушение на закона от страна на подсъдимия; относно подадените от Т. молби за освобождаване от системата на МВР; както и действията на подс.Ц., свързани с разпореджане за изплащане на инкриминираните суми на два пъти, на различни правни основания. Всъщност трябва да се подчертае, че в настоящият казус се касае за правен спор относно законосъобразността на двете издадени от подсъдимия заповеди в качеството му на министър на вътрешните работи, касаещи трудовото правоотношение на св.Т. и изплатените му обезщетения в общ размер на 50 569,28лева. Независимо от това, в протеста се твърди, че въззивният съд е допуснал нарушение на разпоредбата на чл.107, ал.2 от НПК, като не е събрал съществени доказателства, имащи значение за разкриване на обективната истина. Прокурорът се позовава на липсата на пряко доказателство,

установяващо актуалните обвинения срещу Т. към момента на издаване на заповед К – 13841/23.11.2011г., като твърди, че единствено по косвен път е установено, че той продължава да се намира в ареста. Настоящият състав намира възражението за неоснователно. В правомощията на решаващите инстанции е преценката за обема и вида доказателства, които да съберат, както и кои доказателствени способности да използват. Независимо от това тази преценка не е субективна, а следва да е обусловена от обстоятелствата, включващи се в предмета на доказване, доказателствата да допринасят за изясняване на обстоятелствата по делото и да са установени по реда, предвиден в НПК. Прокуратурата не може да отправя упрек към съда, след като самата има задължението да докаже поддържаното от нея обвинение. Това, че служебното начало задължава съда по свои почин за събира доказателства, когато това се налага за разкриване на обективната истина не променя принципа, че тежестта на доказване е прерогатив на прокуратурата. По делото е безспорно установено, че към дата 23.11.2011г. св.Т. е имал качеството на обвиняем, като е бил привлечен за тежки умишлени престъпления и по отношение на него се е изпълнявала мярка за неотклонение „задържане под стража”. До издаването на тази заповед се е стигнало след като дисциплинарната комисия е предложила на министъра на вътрешните работи-подс.Ц. прекратяване на дисциплинарното производство, водено срещу Т., поради липса на достатъчно данни за извършени от него деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители/чл.224, ал.2, т.4 от ЗМВР-отм./ . Комисията е колективен орган, който съгласно разпоредбата на чл.230, ал.3 от ЗМВР/отм./ е длъжен да извърши всички процесуални действия по доказване на дисциплинарното нарушение. При осъществяване на функциите си дисциплинарно-разследващият орган е независим и се подчинява само на закона. Апелативният съд изрично е констатирал, че дисциплинарната комисия е провела процедурата, спазвайки законовите правила, но е била изключително затруднена от обстоятелството, че членовете на комисията не са имали достъп до информацията от воденото срещу Т. досъдебно производство, а каква е причината тя да им бъде отказана и дали е била основателна, е въпрос който не може да бъде предмет на обсъждане в настоящото производство. От значение е факта, че колективният орган е излязъл с предложение за прекратяване на дисциплинарното производство. Независимо от това становище, подсъдимият е наложил на О. Т. наказание-порицание за срок от шест месеца, но по силата на разпоредбата на чл.234, ал.2 от ЗМВР/отм./ е бил длъжен да постанови изплащане на възнаграждението му за времето на отстраняване от длъжност. Правилно въззивният съд е приел, че е съществувала възможност дисциплинарното производство да се развие в друга насока единствено при наличието на хипотезата на чл.234, ал.1, т.1 от ЗМВР/отм./-държавен служител може да бъде временно отстранен от длъжност по реда на НПК, каквото обвинение не е повдигнато на подс.Ц. Искането за отстраняване от длъжност по реда на чл.69 от НПК е изцяло от прерогативите на прокуратурата, която обаче не е предприела действия. Все във връзка с твърдението за несъбиране на горепосоченото доказателство, следва да се отбележи, че това ново доказателство би довело до установяването на фактически констатации, които излизат от обхвата на инкриминираните с обвинителния акт, където изрично са описани само първоначално изпратените от О. при ОП-Л. данни до Главния секретар на МВР, относно образуваното досъдебно производство срещу О. Т..

Действията на дисциплинарната комисия и дали същата реално е разполагала с достатъчно информация, която да обуслови извод за осъществено от Т. дисциплинарно нарушение, което е и престъпление, включително и въпросите, касаещи дейността ѝ във връзка с изготвеният първоначален проект за заповед, но нереализиран, излизат извън предмета на обвинението по настоящото дело. Те касаят други лица, които нямат качеството на обвиняеми, както и други нарушения на законови правила, каквито не са инкриминирани на подс.Ц. При тези констатации не може да се приеме, че въззивният съд е допуснал нарушение на разпоредбата на чл.14 от НПК. Последната изисква вътрешното убеждение на съда да се основава на обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства по делото, но във всеки един конкретен казус, тези обстоятелства са очертани от предмета на доказване, предвид конкретното възведено от прокуратурата фактическо и правно обвинение. Неоснователно е твърдението в протеста, че „ако въззивният съд беше изпълнил задълженията си по НПК, би достигнал до верния извод за истинската причина-нежеланието на ръководството на МВР и ГДБОП/в това число и на подс.Ц./ да уволни дисциплинарно Т. и стремежът на всяка цена на Т. да бъде осигурено изплащане на обезщетение за работата му в МВР, въпреки тоталното му компрометиране като служител на МВР”.

Като допуснато процесуално нарушение в протеста се сочи и това, че въззивният съд не е оценил в действителния му смисъл и значение представеното от прокуратурата писмено доказателство-препис от присъда, от която е видно, че в друг случай –по друго правоотношение, подсъдимият Ц. също е имал проява, изразяваща особено пристрастно субективно отношение спрямо О. Т.. Касае се за присъдата по нохд № С-155/13г. по описа на СГС. В протеста се твърди, че тази присъда макар и да не е влязла в сила има значение на документ, носител на информация и установяващ факти. Тези твърдения не биха могли да бъдат споделени от тази инстанция, тъй като въззивният съд правилно е приел, че от представената му присъда не биха могли да се черпят каквито и да било аргументи, касателно обективната и субективна съставомерност на обвинението по настоящото производство. Без оглед на процесуалния ход на цитираното по-горе наказателно производство/присъдата е отменена от ВКС и делото е върнато за ново разглеждане на АС/, следва да се посочи в принципен аспект, че всяка една присъда поражда съответните правни последици, включително има силата на пресъдено нещо едва след влизането ѝ в сила. Преди този момент, позоваването на нея като източник на информация за поведението на съответния подсъдим, е правно недопустимо и некоректно, доколкото е в нарушение на основен принцип на правораздаването по наказателни дела, а именно действието на презумцията за невиност.

В касационния протест се сочи наличието и на още едно нарушение на процесуалните правила, което според прокуратурата обуславя касационното основание по чл.348, ал.1, т.2 от НПК. Същественото процесуално нарушение, което се поддържа е касателно недостатъците на обвинителния акт. Твърди се, че обвинителният акт съдържа вътрешно противоречие, което е било констатирано и отразено от решаващите съдилища в мотивите на съдебните им актове, както и, че още в първото заседание подс.Ц. е заявил, че не разбира обвинението. При тези данни прокурорът счита, че съдебното производство е следвало да бъде прекратено и делото върнато на прокуратурата, тъй като това са нарушения, които са ограничили правата на подсъдимия и се е налагало тяхното отстраняване. Некоректно от страна на прокуратурата е позоваването на противоречия в обвинителния акт като основание за връщане на делото за ново разглеждане, при положение, че тя е задължена да изготви и внесе в съда обвинителен акт, отговарящ на законовите изисквания по чл.246 от НПК относно неговото съдържание. От друга страна заявеното от подсъдимия „...не разбирам защо съм обвинен. Не разбирам обвинението като правна конструкция, това е несъстоятелно, като твърдение. Разбирам в извършването на какво престъпление ме обвиняват, но си задавам въпроса „Защо?“...”, не сочи на неяснота в обвинителния акт, която да е ограничила възможността на подсъдимия да реализира правото си на защита. Но дори да се приеме, че са налични сочените от прокурора пороци на обвинителния акт, то не е налице необходимост от тяхното отстраняване, тъй като е постановена оправдателна присъда, която е най-силното и единствено основание, изключващо допуснатите нарушения на процесуалните правила. Тогава когато са налице основания за пълното оправдаване на едно лице по възведеното му обвинение, допуснатите нарушения, дори и от категорията на абсолютните съществени не могат да доведат до нарушаване на неговите права, тъй като в най-пълна степен те са гарантирани с постановяването на оправдателна присъда.

В обобщение на горното следва, че решаващите съдилища не са допуснали релевираните в протеста съществени процесуални нарушения, които да обусловят наличие на касационното основание по чл.348, ал.1, т.2 от НПК и да бъдат основание за отмяна на атакуваната присъда и връщане на делото за ново разглеждане.

На второ място следва да бъдат разгледани оплакванията на касатора за допуснати нарушения на материалния закон. Предходните две съдебни инстанции са приели, че при установената от тях фактическа обстановка единственият възможен правен извод е, че подсъдимият Ц. не е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл.202, ал.2, т.1, вр. ал.1, т.1, вр. чл.201, вр. чл.282, ал.2, пр.1 и 2, вр. ал.1, вр. чл.26, ал.1 от НК. В съдебните си актове те са изложили подробни и аргументирани мотиви защо приемат, че в случая нормите на специалните закони, които запълват бланкета на улесняващото престъпление по чл.282 от НК не са нарушени от подсъдимия Ц., което е обусловило изводите им за обективна несъставомерност на деянието. Настоящият състав на касационната инстанция намира за правилни и изцяло споделя тези изводи.

Съставното длъжностно присвояване по чл.202, ал.1, т.1 от НК е квалифициран състав на присвояването с оглед особености от обективната страна на престъплението, а именно то се осъществява чрез две разнородни деяния. Наред със състава по чл.201 от НК се осъществява и друго по-леко наказуемо престъпление, като във функционално отношение то трябва обективно да улеснява самото присвояване. В случая инкриминираното улесняващо престъпление е по чл.282 от НК. От своя страна основният състав на улесняващото престъпление визира три изпълнителни деяния, като на подсъдимия е инкриминирано едно от тях, а именно “нарушил служебните си задължения”. Длъжностното лице нарушава служебните си задължение, когато извършва дейност, несъобразена с установените изисквания за заеманата длъжност. На подсъдимия Ц. прокуратурата е повдигнала обвинение за извършени нарушения на разпоредбите на ЗМВР/отм./ и ЗЗКИ при издаването на заповед № К-13841/23.12.2011г. и заповед № К -2309 от 29.02.2012г. По отношение и на двете заповеди в обвинителният акт са инкриминирани едни и същи разпоредби, запълващи бланкетната диспозиция на улесняващото престъпление, а именно чл.21, т.6 и т.7 от ЗМВР/отм./, чл.179, ал.1, т.3 от ЗМВР/отм./, чл.234, ал.1, т.4 от ЗМВР/отм./, чл.245, ал.1, т.7, б”Е” от ЗМВР/отм./ и чл.59, ал.6 от ЗЗКИ.

Както беше посочено по-горе, предходните съдебни инстанции са направили изводи за обективна несъставомерност на инкриминираното престъпление, тъй като подсъдимият не е нарушил цитираните разпоредби от ЗМВР/отм./ и ЗЗКИ. Настоящият състав на касационната инстанция намира за правилни и изцяло споделя тези изводи. Констатира се, че въззивната инстанция е изложила много подробни, аргументирани и убедителни мотиви относно правните си изводи, като е дала вярно тълкуване на горепосочените разпоредби и правилно ги е съотнесла към установените фактически положения. В касационния протест прокуратурата твърди съставомерност на обвинението само по отношение на първото от двете деяния, включени в състава на продължаваното престъпление, а именно относно издадената на 23.11.2011г. от подс.Ц. заповед № К-13841, при това само във връзка с нарушение на разпоредбата на чл.179, ал.1, т.3 от ЗМВР/отм./. Намира, че “неправомерността дължаща се на пряко нарушение на разпоредбата на чл.179, ал.1, т.3 от ЗМВР/отм./ е инкорпорирана в обвинителния акт като част от обвинението и то по начин обосноваващ самостоятелен извод за съставомерност по чл.202, ал.1, т.1, вр. чл.201, вр. чл.282, ал.2, пр.1 и 2, вр. ал.1 от НК или само по чл.282, ал.2, пр.1 и 2, вр. ал.1 от НК”. В подкрепа на тази теза в протеста са изложени аргументи, които не могат да бъдат възприети за основателни от настоящата инстанция. Последната напълно споделя изводите на въззивния съд, че цитираната по-горе разпоредба от ЗМВР/отм./, предвид изложената в обвинителния акт фактология е неприложима към настоящия казус и не може да послужи като основание за ангажиране наказателната отговорност на подс.Ц.. Разпоредбата на чл.179, ал.1, т.3 от ЗМВР/отм./ се намира в Глава петнадесета, раздел втори “Изисквания за постъпване на служба в МВР”. Същата визира едно от общите изисквания за заемане на длъжност държавен служител в МВР, а именно лицето да не е привлечено като обвиняем или да не е подсъдимо за умишлено престъпление от общ характер. Тази норма според прокуратурата е единствената в ЗМВР/отм./, която съдържа универсални базови правила за съвместимост, респективно несъвместимост със статута на държавния служител в МВР и въвежда принципни постоянни положителни и отрицателни предпоставки, като настъпването на отрицателните такива води до невъзможност за заемане на държавна служба във всеки един момент от времетраенето на службата. Подобни разсъждения водят до едно разширително тълкуване, каквото е недопустимо от гледна точка на материалното наказателно право, и независимо, че става въпрос за норма от ЗМВР, доколкото тя запълва диспозицията на улесняващото престъпление, за нея важат правилата за наказателното право. Освен това, проследявайки разпоредите на ЗМВР относно дисциплинарната отговорност и прекратяване на служебното правоотношение на държавния служител в МВР, може да се направи извод за волята на законодателя, а

именно в разпоредбата на чл.179, ал.1, т.3 от ЗМВР/отм./ се урежда само материята, касаеща първоначално постъпване на служба в МВР и не обхваща действащите служители, за които има друга нормативна уредба. Образоването на наказателно производство и привличане на служителя в качеството на обвиняем не е сред основанията за прекратяване на служебното правоотношение на държавния служител в МВР - чл.245 от ЗМВР/отм./, противното би било абсолютно нарушение на презумцията за невиновност по чл.16 от НПК. Действително сред основанията за прекратяване на трудовото правоотношение е налагането на дисциплинарно наказание уволнение, но разпоредбата на 227 от ЗМВР/отм./ изрично сочи, кои нарушения на служебната дисциплина се считат за тежки и дават основание за налагане на най-тежкото дисциплинарно наказание. От значение е да се посочи и разпоредбата на чл.234, ал.1, т.1 и 2 от ЗМВР/отм./, която предвижда възможност, а не императивно задължение за временно отстраняване от длъжност на служител на МВР, а именно по реда на НПК и когато срещу него има образувано дисциплинарно производство по чл.230/при данни за нарушение на чл.227, ал.1, т.2-10/ и служебното му положение би затруднило разкриването на обективната истина. Предвиден е възможен механизъм за преодоляване на евентуална несъвместимост на заеманата от лицето длъжност в системата на МВР и воденото срещу него наказателно производство, до неговото приключване с влязъл в сила съдебен акт, което вече води до изрично предвидени в закона последици. Горното не се променя и от позоваването в протеста на §7 от ПЗР на ЗМВР/отм./, който е свързан с назначаването на следователи за дознатели, както и уреждане положението на заварените дознатели, съобразно изискванията на закона. В подкрепа на тезата си, прокуратурата се позовава на съдебна практика на Върховния административен съд, като сочи две решения. На тези актове се е позовал в пледоарията си и прокурорът пред въззивната инстанция, която аргументирано е приела тяхната неприложимост към настоящият казус, в подкрепа на който извод подробно е изложил виждането си за разликите между административния и наказателния процес, техните характеристики и цели. Настоящият състав напълно споделя изразената от въззивния съд позиция, поради което не намира за необходимо да я преповтаря в акта си.

Без да излиза от пределите на касационната проверка, така както бяха очертани по –горе, следва само да се посочи, че изводите на решаващите съдилища относно останалите инкриминирани нарушени разпоредби на ЗМВР/отм./ и ЗЗКИ, са правилни и в унисон с вярно тълкуване на съответните текстове от законите, в контекста на установените фактически положения.

В обобщение следва да се посочи, че апелативният съд не е допуснал нарушение на материалния закон, постановявайки съдебния си акт, като правилни и законосъобразни са изводите му за обективна и субективна несъставомерност на обвинението, инкриминирано на подсъдимия Ц. Ц., което е обусловило и потвърждаване от страна на въззивната инстанция на оправдателната първоинстанционна присъда.

Предвид изложеното, касационната инстанция намира протеста за неоснователен, поради което въззивното решение на Софийски апелативен съд следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното, ВКС, трето наказателно отделение

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА въззивно решение № 2 от 25.02.2015г., постановено по внохд № 032/14г., по описа на Софийски апелативен съд, Наказателно отделение, 6 състав.

Решението не подлежи на обжалване и протест.

Председател:

Членове: